

УДК 378.016:81'243]:37.015.3:159.954(477)“19”

**РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ СТУДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТІВ
У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ
(ДРУГА ПОЛОВИНА ХХ ст.)**

Анна Чорняк

*Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького,
вул. Пекарська 69, Львів, Україна, 79010*

Розглянуто питання про формування творчих здібностей у процесі вивчення іноземних мов в другій половині ХХ ст. Подано складові творчих здібностей. Описано основні поняття творчості і творчих здібностей з погляду видатних науковців. Проаналізовано методику викладання іноземних мов даного періоду, яка була спрямована на розвиток творчих здібностей студентів.

Ключові слова: творчість, творчі здібності, обдарованість, умови розвитку творчих здібностей, методи навчання.

Початок ХХІ ст. знаменується значною динамікою соціально-економічного розвитку України. Зокрема, активізувалися міжнародні зв'язки української держави, посилюється її авторитет у світовому та європейському просторі. Все це суттєво змінює ситуацію щодо подальшого розвитку педагогічної освіти, а саме вивчення іноземних мов. Головні вимоги до рівня професійної підготовки висвітлено в Законах України “Про освіту”, “Про вищу освіту”, положеннях Державної національної програми “Освіта” (“Україна ХХІ століття”).

Перед вищим навчальним закладом стоїть завдання підготувати молодь до активної діяльності в різних сферах, формуючи в неї здатність гнучко реагувати на запити суспільства, зберігаючи набутий досвід. Усе це зумовлює необхідність пошуку нових підходів до навчання іноземної мови як обов'язкової навчальної дисципліни у вищих закладах освіти, впровадження в навчальний процес інноваційних технологій навчання та методик, які сприятимуть формуванню навичок і вмінь іншомовного професійно орієнтованого спілкування на основі набутої системи знань. Ці чинники зумовлюють розвиток активності, самостійності і творчих здібностей майбутніх фахівців; забезпечення держави кваліфікованими, ініціативними кадрами, які, по-перше, матимуть ґрунтовну теоретичну та практичну підготовку з фаху; по-друге, зможуть самостійно приймати рішення, пов'язані з майбутньою професійною діяльністю, а отже, створювати

власними силами нові науково-технічні цінності в майбутньому; а також формування у молодих фахівців прагнення до неперервної самоосвіти, здатності постійно оновлювати здобуті у вузі наукові знання, вміння швидко адаптуватися до змін та коригувати професійну діяльність.

Сучасний етап ринкових перетворень в Україні в усіх галузях народного господарства приводить до зміни парадигми взаємовідносин держави і людини, де центральним елементом у цій системі стає творча особистість. Постає завдання – виховати особистість, розвинути індивідуальні, творчі здібності молодого покоління, а саме здібності до самостійно осмисленої і творчої професійної діяльності. Майбутньому спеціалісту потрібно дати не тільки необхідну підготовку, й базу умінь та навичок для продовження навчання протягом усієї професійної діяльності. Проблема формування творчих здібностей майбутніх фахівців завжди була й залишатиметься однією з найактуальніших проблем теорії і практики педагогічної науки.

Забезпечення творчого розвитку особистості – найважливіше завдання всіх світових освітніх систем. Ця тема висвітлена в усіх документах про освіту нашої держави, а в Державній національній програмі “Освіта” (“Україна XXI століття”) одним зі стратегічних завдань є створення умов для формування освіченої, творчої особистості громадянина. “Відродження і розбудова національної системи освіти як найважливішої ланки виховання свідомих громадян Української держави, формування освіченої, творчої особистості, становлення її фізичного і морального здоров’я, забезпечення пріоритетності розвитку людини, відтворення й трансляції культури і духовності в усій різноманітності вітчизняних та світових зразків” [14].

Вивчення іноземних мов у сучасній вищій школі розкриває великі можливості для розвитку творчості студентів. Увесь навчальний процес повинен бути спрямованим на розвиток творчих здібностей студентів, самостійного мислення, вміння працювати самостійно й охоплювати всі види мовленнєвої діяльності.

Вирішенням цього завдання є переоцінка історичних поглядів, що є джерелом збагачення нових теорій та методів у розвитку творчих здібностей студентів університетів у процесі вивчення іноземних мов, глибокий аналіз і творче осмислення із сучасних позицій історичного досвіду вітчизняних університетів. Пошук нових концепцій у розвитку творчої особистості неможливий без урахування позитивних і негативних особливостей попереднього прикладу викладання іноземних мов у вищих навчальних закладах. Дослідження особливостей цього процесу в історико-педагогічному аспекті дасть змогу простежити зумовленість цілей навчання іноземної мови суспільно-політичними, соціально-культурними, психолого-педагогічними чинниками, визначити тенденції їхнього розвитку і водночас глибше

усвідомити ті зміни, які відбувалися в ході розгортання іншомовної педагогічної освіти, що сприятиме ефективнішій побудові цілей для розвитку творчих здібностей студентів у майбутньому з урахуванням попереднього досвіду.

Наша мета – аналіз розвитку творчих здібностей студентів у процесі вивчення іноземних мов у другій половині ХХ ст. (1960–1970).

Проблеми творчості завжди перебували в центрі уваги науковців та практиків. Значний внесок у розробку філософських та соціологічних аспектів теорії творчості зробили Г. Батішев, М. Бердяєв, М. Венгоренко, Г. Давидова, Б. Кедров, О. Клепиков, М. Коган, А. Коршунов, П. Кравчук, І. Кучерявий, П. Лямцев, В. Овчинников, Г. Сковорода, Л. Сохань, В. Цапок, А. Шептулін, В. Шинкарук, А. Шумілін, В. Франкл, Е. Фромм та ін. Відомі різноманітні підходи до побудови програм розвитку здібностей запропонували такі науковці: Дж. Гілфорд, Е.П. Торранс, Е.Де. Боно, Дж. Рензулі, Г.С. Альтшуллер. У психологічному аспекті значний внесок в обґрунтування понять “творчість”, “творча діяльність” зробили К. О. Абульханова-Славська, В. В. Рибалка, В.А. Роменець, С.Л. Рубінштейн, А.Н. Лук (психологія творчості, мислення і творчість), А.Я. Пономарьов (знання, розумовий розвиток, психологія творчості і педагогіка, мислення і творчість), А.М. Матюшкін (проблемні ситуації в мисленні та навчанні), Г.І. Щукіна (проблема пізнавального інтересу в педагогіці), Н.В. Кічук (формування творчої особистості вчителя), Д. Б. Богоявленська (один із підходів до дослідження індивідуальної творчості), П. К. Енгельмейер (теорія творчості, творча особистість та творче середовище), М.А. Холодна (дослідження психології інтелекту), В.А. Моляко (психологія творчості), Н.Е. Воробйов (розвиток творчої активності студентів під час вивчення дисциплін гуманітарного циклу) [1, с. 19]. Теоретичними розробками використання в практиці технології формування творчої особистості займалися такі вчені педагоги, як В.І. Андреева, Р.М. Грабовська, Н.В. Кузьміна. Педагогічні проблеми формування творчих здібностей розглянуто у працях С.В. Висоцького, І.А. Зазюна, Н.Г. Печенюк, С.О. Сисоєвої, В.С. Шубінського, О.В. Шупти. Формування творчої особистості на заняттях з іноземної мови висвітлено у дослідженнях О.Ветохової (психологія навчання іноземних мов), Н. Соловйової (методична творчість на практичних заняттях з методики викладання іноземної мови), у статті Л.М. Корнієнко “Шляхи розвитку творчих здібностей студентів на заняттях з іноземної мови” та у статті С.М. Дорошенко “Натхнення породжує творчість (формування творчої особистості на заняттях з іноземної мови)”.

У психологічній літературі простежуються різні трактування творчості. Зокрема, Л. Виготський розглядав творчість як створення нового; С. Рубінштейн визначав творчість як діяльність, що створює дещо нове,

оригінальне, яке потім входить в історію розвитку не тільки самого творця, але і науки, мистецтва тощо; О.М. Матюшкін виділяв два види активності: адаптивний і творчий. Завданням творчої активності є зміна існуючого порядку, створення нових підходів. Важливі питання розвитку творчої особистості порушено в дослідженнях творчої обдарованості О.М. Матюшкіна [4]. Запропонована ним теорія дає змогу подолати однобічне уявлення про вищі здібності як переважно інтелектуальні та розкриває обдарованість як загальну передумову творчості в будь-якій професії, науці та мистецтві. Обдарованість утворює єдину інтегративну структуру, що виявляється на всіх етапах індивідуального розвитку та складається з певних структурних компонентів. До них належать:

- а) панівна роль пізнавальної мотивації вже в ранньому дитинстві;
- б) дослідницька творча активність;
- в) здатність до оригінальних рішень;
- г) можливість прогнозувати та передбачати;

д) здатність до створення ідеальних еталонів, що забезпечує високі естетичні, моральні, інтелектуальні оцінки. Зазначена психологічна структура обдарованості зберігається з основними структурними елементами, що характеризують творчість і творчий розвиток людини.

Учені А. Брушлинський, О. Тихомиров у творчості виділяли відкриття незвіданого, створення нового, подолання стереотипів і шаблонів; О. Тихомиров особливу роль у творчій діяльності відводив цілепокладанню. Бажання людини виконувати завдання, її цілеспрямованість є особистісною передумовою творчості. Зокрема, А. Маслоу вважає, що істинна творчість, креативність проявляються в людини і в повсякденному реальному житті, у постійному виборі життєвих ситуацій, у різних формах самовираження.

В 60-70-ті роки ХХ ст. психологи провели дослідження, які дали змогу отримати багатий матеріал з проблем психології творчості, загальних і спеціальних здібностей, психології та психофізіології індивідуальних відмінностей творчого розвитку особистості на різних етапах її становлення.

У психології другої половини ХХ ст. найбільш цілісну концепцію творчості як психічного процесу запропонував Я. Пономарьов (1920–1997). Він розробив структурно-рівневу модель центральної ланки психологічного механізму творчості. Вивчаючи розумовий розвиток дітей і розв'язання завдань дорослими, Я. Пономарьов дійшов до висновку, що результати досліджень дають право схематично зобразити центральну ланку психологічного інтелекту у вигляді двох сфер, які проникають одна в одну. Зовнішні межі цих сфер можна уявити як абстрактні межі (асимптоти) мислення. Знизу такою межею буде інтуїтивне мислення (за ним – сфера строго інтуїтивного мислення тварин). Зверху – логічне (за ним – сфера строго логічного мислення сучасних ПК) [7, с. 7].

Наукове визначення поняття “здібності” зробив Б. Теплов, який охарактеризував три їхні ознаки:

1) під здібністю розуміють індивідуально-психологічні особливості, які відрізняють одну людину від іншої;

2) здібністю називають не будь-які індивідуальні особливості, а лише ті, які забезпечують успішне виконання одного виду діяльності чи багатьох видів діяльності;

3) поняття “здібність” не зводиться до тих знань, навичок чи вмінь, які вже напрацьовані даною людиною [9, с. 264].

Большакова Л.А. визначає творчі здібності як складну особисту якість, що відображає здатність людини до творчості в різних сферах життєдіяльності, а також дозволяє надавати підтримку у творчій самореалізації іншим людям. Це високий ступінь захопленості, інтелектуальної активності, пізнавальної самодіяльності особистості.

Педагогічне визначення творчих здібностей, що наведено в педагогічній енциклопедії, визначає їх як здатність до створення оригінального продукту, виробу, в процесі роботи над якими самотужки застосовані засвоєні знання, вміння, навички, виявлено хоча мінімальний відступ від зразка, проявляється індивідуальність, мистецтво.

З філософського погляду творчі здібності містять у собі здатність творчо уявляти, спостерігати, неординарно мислити.

В історико-педагогічному процесі кінець ХХ ст. постає як епоха, що була наповнена педагогічною творчістю завдяки становленню реформаторської педагогіки, формуванню нової педагогічної парадигми, основними принципами якої були: визнання права кожної людини на індивідуальний розвиток і повну самореалізацію своїх сил і можливостей; організація навчання шляхом діяльності; розвиток учнівського самоврядування тощо. У національній доктрині розвитку освіти України основна ідея полягає у переході до нового типу гуманістично-інноваційної освіти, що сприятиме істотному зростанню інтелектуального, культурного, духовно-морального потенціалу особистості та суспільства. У результаті цього відбуваються потужні позитивні зміни в системі матеріального виробництва та духовного відродження, структурі політичних відносин, побуті й культурі. Зростає самостійність і самодостатність особистості, її творча активність, що зміцнює демократичні основи громадянського суспільства і пришвидшує його розвиток.

Раніше головною метою була передача певної системи знань, а у 60–70-х роках ХХ ст. основною ціллю став розвиток здатності самостійно здобувати знання і швидко пристосовуватися до нових сфер діяльності. З огляду на це студентів спеціально залучали до дослідницької діяльності.

Основним напрямом тогочасної педагогічної науки був пошук шляхів розвитку всебічно і гармонійно розвиненої особистості, високоморальної та фізично досконалої. Педагогічна наука обґрунтовувала шляхи розвитку змісту освіти відповідно до потреб економіки, культури та науки. Для епохи науково-технічного прогресу характерним було збільшення обсягу інформації, яке приводило до збільшення обсягу знань. Пошуки оптимальних шляхів вирішення проблеми пізнавальної самостійної діяльності студентів стали основою розробки теорії і практики проблемного навчання, суть якого полягала в тому, що студенти поступово включалися в процес пошуку шляхів вирішення якоїсь проблеми і в такий спосіб самостійно здобували певні знання та оволодівали досвідом творчої діяльності.

Бурхливий розвиток науки, зокрема психології у кінці 60-х років ХХ ст., сприяв суттєвим змінам саме у розробці методів викладання іноземних мов. У методиці навчання іноземним мовам наголошено на чинниках, що визначають навчання; з'являються методи, засновані на активній роботі мислення, на розвитку змістової здогадки.

З 1959–1960 н. р. в інститутах було запроваджено нові навчальні плани і програми, спрямовані на підвищення науково-теоретичного рівня викладання й посилення професійної, зокрема практичної, підготовки майбутніх фахівців. Сутність навчального процесу відображали форми і методи навчання. Вже наприкінці 50-х років навчання іноземних мов ґрунтувалося на офіційно визнаному свідомо-зіставному методі. Його суть зводилася до розшифрування іншомовних текстів чи зашифрування своїх думок, виражених засобами рідної мови. Унаслідок такої “лінгвістизації” методики студенти здобували лексичні й граматичні знання, але практично володіти мовою не навчалися [3, с. 138]. Отже, ця методика навчання не була спрямована на формування комунікативних умінь та розвиток творчих здібностей студентів. Тому повідна роль зіставного методу поступово зникає.

Саме з цих причин Б.В. Беляєв зробив спробу обґрунтувати новий метод, який отримав назву “свідомо-практичний” і став основним у 60-х роках ХХ ст. Цей метод спирається на активізацію свідомості, тому що у процесі вивчення передбачено усвідомлення значення лексичних одиниць і мовних форм, які використовують у процесі спілкування, і водночас є практичним, бо вирішальним чинником навчання є іншомовна практика спілкування.

Дослідник наголошував, що тільки практика забезпечує знання мови, а тому треба спонукати “переважно до слухання, говоріння, читання й письма іноземною мовою”. Принципи навчання іноземних мов, на думку Б.В. Беляєва, повинні характеризувати цей метод вже не мовною (теоретичною), а мовленнєвою (практичною) спрямованістю, а саме:

- використання іншомовної мовленнєвої діяльності як головного чинника вивчення мови,
- розвиток у студентів мислення іноземною мовою,
- практичне засвоєння іншомовних засобів спілкування,
- безпосередньо-інтуїтивне засвоєння мови, [2, с. 29].

У зв'язку із зростанням потреби оволодіння іноземною мовою в стислі строки і досить часто з вузькопрактичними цілями в 60-початку 70-х рр. ХХ ст. з'явилися підходи до вивчення іноземної мови, які отримали загальну назву – інтенсивні. У СРСР проблема інтенсифікації навчання завжди мала багатьох прихильників, на основі цього методу були запропоновані різні його модифікації: емоційно-значеннєвий метод (І.Ю. Шехтер), суггестокібернетичний інтегральний метод (В.В. Петру-синський), метод прискореного навчання дорослих (Л.Ш. Гегечкорі), метод активізації можливостей особистості й колективу (Г.О. Китайгородська), метод занурення (О.С. Плєсневич), курс мовної поведінки (Г.О. Акіншина), “Експрес-метод” (І. Давидова). Інтенсивні методи навчання спрямовані головню на ефективне оволодіння усною іноземною мовою в стислий термін зі значною щоденною концентрацією навчальних годин і створенням умов “занурення” в іншомовне середовище. Усі інтенсивні методи прагнуть до активізації психологічних резервів особистості, які часто не використовувалися під час традиційного навчання.

Значного поширення набув порівняльний метод [12], найбільшу роль у створенні якого зіграв академік Л.В. Щерба. Він сформулював низку найважливіших положень методу, дав класифікацію цілей навчання іноземних мов, намітив основні шляхи рецептивного і репродуктивного засвоєння мови. В основу порівняльного методу було покладено такі принципи: усвідомлення мовних явищ у період їхнього засвоєння і способів їхнього використання; зв'язок змісту з мовною формою; зіставлення мовних явищ; одночасний розвиток усіх видів мовленнєвої діяльності; розмежування активного і пасивного мовного матеріалу.

Порівняльний метод вирішує широке коло завдань: практичних, загальноосвітніх, виховних і ґрунтується на принципах, пов'язаних зі специфікою вивчення іноземної мови, з необхідністю подолати інтерференцію рідної мови. Зокрема, Л.В. Щерба довів, що вивчення іноземних мов може мати освітнє значення тільки в тому випадку, якщо для його навчання буде застосований відповідний метод. Позитивним моментом у порівняльній методиці навчання іноземним мовам є втілення досягнень психологічної науки: роль свідомості у пізнавальній діяльності людини, детерміновану індивідуально-психологічним суспільно-соціальним зв'язком мови з мисленням і пам'яттю.

Подальший розвиток технології навчання іноземних мов засвідчило створення і впровадження в навчальну програму проектної технології, яка полягала в самостійному використанні іноземної мови як засобу одержання нової інформації, збагачення словникового запасу, розширення лінгвістичних знань і застосування їх у галузях діяльності. Це був один із важливих методів активізації пізнавальної діяльності студентів. У науковій літературі – таке визначення цього методу: метод проектів – це така організація самостійної діяльності учнів у межах ними ж обраної теми, що проводиться у два етапи: етап підготовки та етап висвітлення кінцевого результату цієї діяльності [11, с. 79]. Мета проектної роботи – автономне вивчення того чи іншого матеріалу, який є часткою одного великого розділу. Сутність проектної методики полягає в тому, що ціль занять і способи її досягнення повинен визначати власне студент на основі його інтересів, індивідуальних особливостей, потреб мотивів, здібностей. Унаслідок цього особисто-орієнтоване навчання, що лежить в основі проектної методики, передбачає зміну традиційної схеми взаємодії учитель-студент, суб'єкт-об'єкт на схему партнерства суб'єкт-суб'єкт. Організована проектна діяльність викликала інтерес до предмета, розвинула вміння формулювати думки іноземною мовою, сформуливали дослідницькі вміння і навички, дала змогу студенту вчитись на власному досвіді та досвіді інших у конкретній ситуації.

У зазначений період розробляли методику ситуативного навчання мови, метою якої було навчання практичного користування мовними структурами, практичне використання структур у чотирьох основних видах мовленнєвої діяльності: говоріння, читання, письмо, аудіювання.

Дослідження особливостей цього процесу в історико-педагогічному аспекті дало змогу простежити зумовленість цілей навчання іноземної мови суспільно-політичними, соціально-культурними, психолого-педагогічними чинниками, визначити тенденції їхнього розвитку і водночас глибше усвідомити ті зміни, які відбувалися в ході розгортання іншомовної педагогічної освіти, що сприяло ефективнішій побудові цілей для розвитку творчих здібностей студентів.

Отже, проблема творчого розвитку особистості постійно перебуває в центрі уваги вітчизняної педагогіки. Зазначимо, що сьогодні гостро постають проблеми розвитку творчої особистості, дослідження й організації творчої діяльності студентів, створення умов для творчого самовиявлення кожного громадянина (про що наголошено і в Національній доктрині розвитку освіти та Державній національній програмі “Освіта. Україна XXI століття”) [13].

1. Актуальні проблеми формування творчої особистості : зб. наук. пр. за матеріалами Регіональної науково-практичної конференції (28 квітня 2010 р., м. Брянка, Луганськ – “ДЗ ЛНУ імені Тараса Шевченка”), 2010. – 147 с.
2. *Беляев Б. В.* Об основном методе и методиках обучения иностранному языку / Б. В. Беляев // Иностранные языки в школе. – 1965. – № 3. – С. 28–32.
3. *Ветохов О. М.* Розвиток психології навчання іноземних мов у 60-ті роки ХХ століття / О. М. Ветохов // Педагогіка і психологія. – 2000. – № 1. – С. 138-146.
4. *Матюшкин А. М.* Загадки одаренности: Проблемы практической диагностики / А. М. Матюшкин – М. : Школа – Пресс, 1993.
5. *Моляко В. А.* Проблемы психологии творчества и разработка подхода к изучению одаренности / В. А. Моляко // Вопросы психологии. – 1994.
6. *Нісімчук А. С.* Сучасні педагогічні технології / А. С. Нісімчук, О. С. Падалка, О. Т. Шпак. – К, 2010. – 368 с.
7. *Пов’якель Н. І.* Практична психологія креативності : Навчальний посібник [для студентів психологічних спеціальностей] / Н. І. Пов’якель, Т. М. Розова. – К. : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2010. – 321 с.
8. *Сисоєва С. О.* Технологізація освітньої діяльності в умовах неперервної професійної освіти / С. О. Сисоєва // Неперервна професійна освіта: Проблеми, пошуки, перспективи ; за ред. І. А. Зязюна. – К. : ВІПОЛ, 2000. – 636 с.
9. *Теплов Б. М.* Способности и одаренность / Б. М. Теплов // Психология индивидуальных различий. – М., 2000. – С. 262–272.
10. *Теплов Б. М.* Проблемы индивидуальных различий / Б. М. Теплов – М., 1961. – 178 с.
11. *Ходос Б.* Метод проектів як один з прийомів активізації пізнавальної діяльності учнів у викладанні іноземної мови / Б. Ходос // Рідна школа. – 2005. – № 5. – С. 79–80.
12. *Щерба Л. В.* Что такое сравнительный метод в языкознании? / Щерба Л.В. // Избранные работы по языкознанию и фонетике. – Л. : ЛГУ, 1958. – Т. 1. – С. 104. // АРХИВ ПЕТЕРБУРГСКОЙ РУСИСТИКИ [Електронний ресурс] . – Режим доступу: URL=<http://www.ruthenia.ru/apr/textes/sherba/sherba12.htm>.
13. Національна доктрина розвитку освіти України у ХХІ столітті // Вища освіта в Україні: Норматив.-прав. регулювання ; за заг. ред. А. П. Зайця, В. С. Журавського. – К. : Форум, 2003. – 21 с.

14. Державна національна програма “Освіта” (“Україна XXI століття”) від 3 листопада 1993 р. N 896 [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/896-93п>

Стаття: надійшла до редколегії 25.11.2015

доопрацьована 21.01.2016

прийнята до друку 15.02.2016

**DEVELOPMENT OF THE UNIVERSITY STUDENTS' CREATIVE SKILLS IN
LEARNING FOREIGN LANGUAGES (THE SECOND HALF
OF THE 20th CENTURY)**

Anna Chornyak

*Danylo Halytsky National Medical University of Lviv,
Pekarska Str., 69, Lviv, Ukraine, UA-79010*

The article deals with the development of students' creative abilities in the process of their learning foreign languages in the end of 20th century. It analyzes the current problems in the context of philosophical, psychological, pedagogical, methodological and linguistic researches. The author clarifies the notion of creativity, and the peculiarities of creative skills. The components of creativity are also discussed in the article. Besides, the article describes the main concepts of creativity and creative abilities in terms of the outstanding researchers. It was found out that the problem of creative skills is closely linked with the problem of the creativity in general. The article presents the levels of forming creative skills. It analyzes the methods of teaching foreign languages aimed at developing the creative abilities of students. The article outlines the comparative, conscious practical, project, and the situational teaching methods. The analysis of the methods in the article is necessary for the correct choice of foreign language teaching methods. It will help to reveal new possibilities in developing modern foreign language education and in particular the formation of the students' creative skills in learning foreign languages.

Key words: creativity, creative skills, creative ability, conditions of developing creative skills, methods of teaching.